

2. Adventná nedeľa A

*Prijímajte jeden druhého,
ako aj Kristus prijal vás. (Rim 15,7)*

Prvé čítanie

Kniha proroka Izaiáša 11,1-10

V ten deň: Z kmeňa Jeseho vzíde ratolesť a z jeho koreňov vyženie výhonok. A spočinie na ňom Duch Pánov: duch múdrosti a rozumu, duch rady a sily, duch poznania a zbožnosti a naplní ho duch bázne voči Pánovi. Nebude súdiť podľa zdania očí, ani nebude karhať podľa počutia, ale podľa spravodlivosti bude súdiť chudobných a podľa práva bude rozhodovať v prospech ponížených. Slovom ako prútom porazí násilníka, rúhača zmetie dýchnutím svojich úst.

Spravodlivosť bude pásom jeho bedier a vernosť opaskom jeho bokov. Vlk bude bývať s baránkom, leopard si ľahne vedľa kozliatka. Teliatko i lev budú žrať spolu a chlapček ich bude vodiť. Krava a medvedica sa budú spolu pásť, ich mláďatá budú vedno odpočívať. Lev sťa vôle sa bude kŕmiť slamou, dojča sa bude hrať nad dierou hada, do skrýše vretenice siahne rukou batola. Nik nebude škodiť ani pustošiť na celom mojom svätom vrchu; lebo poznaním Pána bude naplnená zem, ako vody naplňajú moria.

V ten deň sa stane: Koreň Jeseho sa vztýči ako znamenie národom; pohania ho budú vyhľadávať a slávny bude jeho príbytok.

Druhé čítanie

List Rimanom 15,4-9

Bratia a sestry, všetko, čo kedysi bolo napísané, bolo napísané nám na poučenie, aby sme z Písma čerpali vytrvalosť a útechu, a tak mali nádej. Nech vám Boh, pôvodca vytrvalosti a útechy, dá žiť jeden pre druhého, podľa vôle Ježiša Krista. Tak budete môcť jednomyselne, jednými ústami, oslavovať Boha a Otca nášho Pána Ježiša Krista.

Preto sa ujímajte jeden druhého na oslavu Božiu, ako sa aj Kristus ujal vás. Správne hovorím: Ježiš Kristus sa stal služobníkom obriezky, aby dokázal Božiu vernosť, aby potvrdil prisľúbenia dané Otcom, ale aj preto, aby pohania oslavovali Boha za preukázané milosrdenstvo. Tak je napísané: "Preto ťa budem velebiť medzi pohanmi a tvoje Meno budem ospevovať."

Evanjelium

Matúš 3,1-12

V tých dňoch vystúpil Ján Krstiteľ a kázal v judskej púšti: "Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo."

Prorok Izaiáš o ňom povedal: "Hlas volá na púšti: Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte jeho chodníky!"

Ján nosil rúcho z ťavej srsti, kožený pás okolo bedier a potravou mu boli kobyľky a lesný med. Vtedy putoval k nemu Jeruzalem a celé Judsko i celé okolie Jordána. I dávali sa krstiť od neho v rieke Jordáne, pričom vyznávali svoje hriechy.

Ale keď Ján videl, že aj mnohí farizeji a saduceji prichádzajú k nemu na krst, povedal im: "Hadie plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť budúcemu hnevu?

Prinášajte teda primerané ovocie pokánia! Nenazdávajte sa, že môžete povedať: Nám je otcom Abrahám! – lebo vravím vám, že Boh môže Abrahámovi stvoriť deti aj z týchto kameňov. Sekera je už položená na korene stromov. Každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa. Ja vás krstím vodou, aby ste sa kajali, ale ten, čo prichádza po mne, je mocnejší ako ja. Nie som hoden nosiť mu obuv. On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom. V ruke má vejačku, aby vyčistil svoje humno. Pšenicu zhromaždí do sýpky a plevy spáli v neuhasiteľnom ohni."

Na zamyslenie

Vo Sv. Písme sa často stretávame s obrazom púšte. Púšť je na jednej strane symbolom pre samotu, pre ťažké životné situácie, ktoré sa niekedy javia ako bezvýchodiskové a na druhej strane je však púšť aj miestom, na ktorom môžeme prežiť veľmi intenzívne aj stretnutie s Bohom, ktoré následne vedie k trvalej zmene životného postoja. Ján Krstiteľ bol mužom púšte. Život na tomto drsnom mieste ho naučil pomenovávať veci priamo a nemilosrdne, otvorene, bez strachu pred nepríjemnými ľudskými dôsledkami. Extrémne životné podmienky, ktorým je vystavený, čistia jeho pohľad pre to, čo je podstatné, pravé a pre to, čo je nevyhnutné na dosiahnutie tohto postoja. Ján Krstiteľ nabáda k obráteniu. Vonkajším viditeľným znakom pre novú cestu je krst. Obrátenie znamená opustenie falošných životných zvyklostí, ktoré nás robia chorými, ktoré nás zväzujú, bránia nám v našom rozvoji, ktoré narúšajú našu schopnosť rozlišovania medzi dôležitým a nedôležitým. Obrátenie, pokánie znamená aj radikálne zamietnutie nášho presvedčenia, že len my sami si môžeme dať trvalú spásu a byť si zárukou blaha. V tomto vonkajšom znaku krstu sa zviditeľňuje rozhodnutie pre vnútornú obnovu "umytím" (čiže: zdolaním, prekonaním) minulosti a tým zároveň dosiahnutím prísľubu odpustenia "hriechu" (čiže: mylnej cesty, ktorá nás držala v zovretí, v otroctve). Obrátenie znamená odvrátenie sa od starej cesty, aby sme sa mohli vydať na cestu novú. Pre túto novú cestu je charakteristické radikálne uznanie nekompromisne verného Boha, nechávať sa dotýkať tým príbehom lásky, ktorý tento Boh uzatvára s nami svojím vlastným stelesnením. Na Vianoce, v približovaní si tohto sviatku Božieho stelesnenia robí kresťanská viera dokonca ešte jeden krok ďalej: nielen že prežijeme odpustenie tam, kde ho potrebujeme, ale pociťujeme dokonca aj vnútornú túžbu po zmene, obrátení a odmietnutí toho, čo nás robí neslobodnými a chorými, pretože Boh je ten prvý, ktorý odpúšťa, a ktorý nám prichádza oproti!

"Kresťan je človekom Adventu. On verí v budúcnosť." Povedal raz Karl Rahner. Áno, my kresťania veríme v tú budúcnosť, o ktorej rozprávajú aj obrazy prvého čítania z Knihy proroka Izaiáša. Táto mesiášska ríša pokoja, ktorá je tu popísaná, má univerzálny význam, zahrňujúci celý vesmír. Zvieratá znázorňujú ideály, predstavy a kvality tohto budúceho pokoja. Bezbranní a dobromyseľní ľudia sa nemusia už brániť a zaoberať sa neustále obranou.

Porovnanie takýchto obrazov so súčasnosťou samozrejme, že zneisťuje a robí človeka skeptickým. Skeptickými smieme však zostať voči naivnej, rojčivej, realitu odmietajúcej interpretácii tohto textu. Dôverovať smieme pravdaže hlavnej výpovedi: je to sám Boh, ktorý sa ujíma tejto iniciatívy, a ktorý završuje toto kráľovstvo. Niekedy už počas nášho života z toho niečo zažijeme. Byť človekom Adventu znamená teda v podstate to, že vo viere v budúcnosť v eschatologickom rozmedzí medzi "už" a "ešte nie" žijeme a konáme.